

CARMINA PRIAPEA

„Eilės apie Priapą“ arba „Priapo eilėraščiai“

Antikinis rinkinys „Priapeia, graik. Priapeia“, sudarytas iš trumpų, dažnai satyrinių ir atvirai erotinių epigramų, skirtų dievui Priapui – vaisingumo, sodų, vynuogynų ir gyvulių sergėtojui, vaizduojamam su groteskiškai perdėtu lytiniu organu, simbolizuojančiu jo galias. Priapas, kilęs iš graikų-romėnų mitologijos, buvo laikomas dievu, saugančiu nuo vagių ir pikty jėgų, o jo atvaizdai dažnai stovėjo soduose kaip apsauginiai ženklai. Šiuos eilėraščius, manoma, rašė įvairūs poetai, tokie kaip Catullus, Tibullus, Domitius Marsus ar Martial, tačiau tikslī autorystė lieka neaiški. Rinkinys greičiausiai buvo sudarytas I a. pr. Kr. – I a. po Kr., Romos imperijos aukso amžiuje, kai tokios atviros ir žaismingos temos buvo populiarios tarp išsilavinusių sluoksnių. Vėliau šios epigramos buvo surinktos į vieną kolekciją, išsaugotą kaip Vergilijaus priedas, nors jo autorystė abejotina.

[I]

Šie neišpuoselėti, šiurkštūs eilėraščiai, skaitytojau,
netinka iškilmingai Lacijui pakelti antakį.
Čia negyvena Phoibo sesuo, nei Vesta savo šventykloje,
nei ta deivė, gimusi iš tėvo galvos.
Čia raudonas sodų sargas, per daug kūniškas,
kurio tarpukojo nedengia jokie drabužiai.
Tad arba uždenk tunika tai, ką derėtų pridengti,
arba skaityk šiuos žodžius tokiu žvilgsniu, kokio jie verti.

[II]

Linksmi, Priapai, tavo šventame sode
rašiau šiuos eilėraščius, labiau tinkamus sienai nei knygai,
ne itin varginę ranką.
Aš nekviečiau mūzų, kaip įpratę poetai,
nes nei širdies, nei drąsos neturėčiau
vedžioti šventą chorą prie tavo falinio altoriaus.
Tad ką čia bebūčiau užrašęs,
priimk tai palankiai, kaip malonią auką.

[III]

Galėjau užuominomis sakyti: „duok man tai,
ką duodi kasdien, ir tau nieko nemažėja.
Duok man, ką kartais veltui bandysi kam nors duoti,
kai barzdotas amžius užgrobs tavo skruostus.
Tai, ką Jupiteriui davė berniukas, kurį pagrobė šventasis erelis,
maišęs taurę savo mylimajam.

Tai, ką pirmą naktį nedrąsi nuotaka duoda vyrui,
bijodama žaizdos toje jautrioje vietoje.“
Bet daug paprasčiau lietuviškai pasakyti:
„duok pasidulkinti“.
Ką gi padarysi – mano mūza šiurkšti.

[IV]

Lalage skiria dovanas faliniam dievui:
nešvankias lenteles, išdraskytas iš Egipto knygų,
ir prašo tavęs, Priapai, išbandyti,
ar menas atitinka piešiniuose matomas figūras.

[V]

Pasakojama, kad Priapas berniukui ištarė tokią taisyklę,
užrašytą šiais dviem eilėmis:
„Gali laisvai imti, ką rasi mano sode,
jei man duosi, ką slepia tavo sodas.“

[VI]

Nors esu medinis, kaip matai, Priapas –
medinė dalgis ir medinis falas,
bet pagausiu tave, sugriebsiu tvirtai
ir be apgaulės, visą, kiek tik esi,
jkišiu gilyn – labiau įtemptą nei stygas,
iki pat septintojo tavo šonkaulio.

[VII]

Kalbėdamas darau vieną klaidą:
T raidę visada sakau kaip P,
nes mano liežuvis mikčioja.

[VIII]

Garbingosios damos, laikykitės atokiai:
gėda jums būtų skaityti nešvankius žodžius.
Nors, tiesą sakant, jūs nė sudilusio skatiko į tai nekreipiate
ir einate tiesiai pirmyn.
Mat ir padoriosios damos su malonumu
žiūri į didelį falą.

[IX]

Klausi, kodėl nešvanki mano dalis nuoga?
Kodėl dievas neslepia savo ginklo?
Pasaulio valdovas Jupiteris laiko žaibą atvirai.
Neptūno trišakis irgi neuždengtas.
Marsas kardą atvirai neša,
Minervos ietis ne paslėpta.
Ar gėda Apolonui rodyti savo strėles,

ar Artemidei nešti atvirą strėlinę?
Ar Heraklis slėpė savo kuoką po skraiste?
Ar Eros kada nors slėpė deglą?
Tad kodėl aš turėčiau slėpti savo ginklą?
Jei netekčiau šio, būčiau bejėgis.

[X]

Kokia kvaila mergina, ko juokies?
Manęs nei Praxitelis, nei Skopas nesukūrė,
nei Fidijo ranka negludino.
Paprasčiausiai kaimo darbininkas išdrožė šaką
ir pasakė: „Tu būsi Priapas.“
Ir vis tiek tu mane žiūri ir kiveni,
nes tau juokinga ši kolona,
išdygusi ties mano tarpukojų.

[XI]

Žiūrėk, kad nepatektum į mano rankas.
Jei pagausiu, nemušiu nei lazda,
nei dalgiu neperskelsiu.
Bet perdursiu tave šiuo uolekties ilgio kuolu,
kad tavo užpakalis atrodytų
lyg niekad neturėjęs raukšlių.

[XII]

Štai viena senolė, jaunesnė už Hektoriaus motiną,
Cumaeos Sibylės sesuo, kaip manau,
beveik tavo amžiaus, Priapai,
ta, kurią Tėsejas, grįždamas namo,
rado gulinčią ant laužo.
Ji šlubčiodama ateina čia,
ištiesia raukšlėtas rankas į dangų
ir maldauja, kad nenustokiu būti jai „vyru“.
Vakar net meldžiantis iš burnos iškrito vienas
iš trijų likusių dantų.
„Eik šalin, – sakau, – ir pasislėpk
po suplėšyta tunika ir raudona skraiste,
kaip įprasta tiems, kurie bijo šviesos,
plačiai prasivėrusiu, bjauriu nasru,
liesu, gauruotu snukiu,
lyg pats Epikūras žiovautų.“

[XIII]

Berniuką perspėju: berniuką išdulkinsi,

mergaitę – irgi.
O barzdotą vagį laukia trečia bausmė.

[XIV]

Ei tu, kas bebūtum, nebijok užsukti
į šio geidulio dievo šventovę.
Net jei nakčiai turėjai merginą,
tai ne priežastis vengti čia užėti.
Tokius draudimus palik rimtiesiems dievams:
mes esame smulki dievybė,
niekingas kaimo numen,
stovime be gėdos po atviru dangumi,
su atidengtais kiaušais.
Tad kiekvienas gali čia įžengti,
užmiršęs pelenus nuo juodo židinio.

[XV]

Kas drįs nedorai elgtis mano darže,
tas sužinos, kad aš nesu eunuchas.
Gal jis ir sakys: „Ar kas nors žinos,
kad čia, tarp krūmų, atokioje vietoje,
mane kas nors prigriebė?“
Bet jis klysta –
mano dideli kiaušai užtikrins, kad
tai įvykis nepaslaptinai bus įamžintas.

[XVI]

Tokiais obuoliais Hippomenas apgavo ir pagrobė Schoeneidę,
tokie augo Hesperidžių sode.
Panašių nešė savo glėbyje
Nausikaa, vaikščiodama tėvo laukais.
Toks vaisius buvo, kurį ant lapo užrašė Akontas,
ir perskaičiusi mergina tapo jo žmona.
Tokius ir panašius vaisius mano dievobaimingas šeimininkas
sudėjo ant tavo stalo, nuogas Priapai.

[XVII]

Ko čia man trukdai, sargybine?
Kodėl neleidži jeiti vagiui?
Tegu užėina –
jis grįš atgal dar laisvesnis.

[XVIII]

Mano didžiausias varpos privalumas šis:
jokia moteris negali pasirodyti esanti per plati man.

[XIX]

Kai Telethusa, akrobatė,
pakeldama užpakalį vis aukščiau ir aukščiau
šoka be jokio apdangalo,
kaip banguoja jos liemuo!
Ji sujaudintų ne tik tave, Priapai,
bet ir Fedros posūnį Hipolitą.

[XX]

Po Jupiterio ranka žaibai,
Neptūnui – trišakis,
Marsas stiprus kardų,
Minerva – ietimi,
Bachui – smailus thyrsas,
Apolonui – strėlė iš lanko,
Herakliui – kuoka.
O mane baisų daro
mano įsitempęs falas.

[XXI]

Per didelė gausa mane pražudo. Prašau, Priapai,
neatskleisk manęs savo liudijimu.
Obuolius, kuriuos tau padėjau kaip naminius vaisius,
nepasakyk niekam, kad jie iš šventojo kelio.

[XXII]

Jei moteris mane apvogt – tegu duoda savo moters vietą.
Jei vyras – tegu duoda burną.
Jei berniukas – tegu pasiūlo savo užpakalį.

[XXIII]

Kas čia nuskins violetę ar rožę,
ar slapčia daržovę, ar neapmokėtą obuolį,
tegu būna prakeiktas –
su berniuku ar moterimi,
tegu jam ši erekcija, kurią matote manyje,
plėšo kūną, kad iki pat bambos
beprasmiškai daužytųsi varpa,
nieko nepasiekdama.

[XXIV]

Kaimo darbininkas mane pastatė
kaip derlingo sodo sargą.
Vagi, tu gausi savo bausmę –

nors ir murmėsi: „Ar už kopūstą? Už daržovę?“
Taip, už daržovę.

[XXV]

Šitas skeptras, nukirstas nuo medžio,
nebežaliuos jokių lapų.
Tai skeptras, kurio trokšta ištvirkusios merginos,
kurio kai kurie karaliai geidžia laikyti,
kurį bučiuoja kilmingi iškrypėliai.
Šis skeptras įsiskverbs į vagies vidurius
iki pat gaktos ir kapšelio rankenos.

[XXVI]

Betgi, Romėnai, kiek galima?
Arba nukirskite man šitą sėklos nuleidžiantį organą,
kurį naktimis be galo vargina kaimynės,
geidulingesnės už pavasario žvirblius,
arba aš subyrėsiu ir nebebus Priapo.
Jūs patys matote – išsekęs, išdulkintas,
liesas, išblyškęs, vos gyvas.
O juk buvau raudonis ir stiprus,
galėdavau net pačius galingiausius vagis nubausti.
Dabar šonus skauda, spjaudau kraujuotą seilę
su pavojingu kosuliu.

[XXVII]

Quintija – liaudies numylėtinė,
garsiausia didžiajame cirke,
mokanti virpinti užpakalį
skambant cimbolams ir barškučiams –
padeda savo būgnus ir timpanas
kaip auką Priapui.
Ji meldžiasi, kad visada patiktų žiūrovams,
ir prašo, kad jos minia būtų tokia pat
įsitempusi kaip pats dievas.

[XXVIII]

Tu, kuris blogai galvoji
ir sunkiai susilaikai nuo sodo grobimo,
būsi išdulkinas šiuo uolekties ilgio falu.
O jei ši sunki ir nemaloni bausmė nepadės –
pasieksiu dar giliau.

[XXIX]

Priapai, tegu aš pražūstu,
jei man nėra gėda vartoti nešvankius ir nedorus žodžius.
Bet kai tu, dievas be gėdos,

rodai man savo kiaušus atvirai,
turiu daiktus vadinti tikrais vardais:
varpą – varpa, vaginą – vaginą.

[XXX]

„Priapai, su savo grėsminga dalgiu
ir dar grėsmingesniu ginklu,
parodyk, kur kelias prie šaltinio.“
„Eik per šias vynuoges.
Jei nuskinsi kekę,
už vandenį teks sumokėti kitaip.“

[XXXI]

Kol nesikėsinsi į mano daržą,
būsi skaitesnė net už Vesta.
Bet jei pabandysi – šitas mano ginklas
tave taip atlaisvins,
kad paskui pats išeisi
pro savo užpakalį.

[XXXII]

Sausutė mergina, blyškesnė už buxą,
geltonesnė nei šviežia vaško plokštelė,
kuri, lyginant su savo liesais sąnariais,
skruzdėles padaro atrodyti lyg sustorėjusias.
Jos vidurių net etruskų žynys nepamatytų
pro permatomą odą.
Sausas, be lašinio – kaip sutrupėjęs akmuo,
kurio niekas nėra matęs spjaunančio seiles.
Vietoje kraujo jos venose, sako gydytojai,
tekąs tik dulkės ir medžio drožlės.
Šita moteris naktimis pas mane ateina,
ir atneša savo blyškumą, savo skeletą,
lyg kokia vaiduoklė.
Kai ji lenda prie manęs, jaučiuosi
lyg vargšas naktinis sargybinis,
trindamas žibinto ragą.

[XXXIII]

Anksčiau Najas ir drijadės su manimi dalijosi,
ir mano sustandėjusi gysla turėjo kur pasinerti.
Dabar gi – nieko. Mano geidulys toks didelis,
kad galvoju, jog visos Nimfos išnyko.
Tai gėda, bet kad neišsprogčiau iš erekcijos,
priversiu savo ranką būti man drauge.

[XXXIV]

Kai vyko apeigos geidulių dievui,
už nedidelę kainą pasamdė merginą,
kuri turėjo būti bendra visiems.
Ir kiek vyrų tą naktį ji perėjo,
tiek falų iš gluosnio medienos
paaukojo tau, Priapai.

[XXXV]

Vagi, iš pradžių tave tik padulkinsiu.
Jei antrąkart pagausiu – priversiu čiulpti.
O jei dar kartą mėginsi vogti,
gausi abi bausmes kartu:
ir dulkinimą, ir prievartą burna.

[XXXVI]

Kiekvienas dievas turi savą formą:
Apollonas gražiaplaukis,
Heraklis raumeningas,
Bakchas trapus kaip mergelė,
Minerva – geltonplaukė,
Venera – žvilgančiom akim,
Faunai – gauruoti,
Hermis – gražių kojų,
Hephaistas – šlubuoja,
Eskulapas – amžinai barzdotas,
Marsas – stipriausios krūtinės.
Ir jei tarp jų yra vieta man,
tai nė vienas dievas neturi didesnio falo už Priapą.

[XXXVII]

Kodėl klausiate, kodėl mano nupieštas falas ant lentelės?
Kartą mano organą buvo pažeidę,
ir bijojau chirurgo rankų.
Nenorėjau prašyti gydymo nei iš Apolono,
nei iš jo sūnaus Asklepijaus –
tai būtų buvę per rimta ir pavojinga.
Tad kreipiausi į Priapą:
„Padėk, tėve, juk pats esi mano dalis.
Išgelbėk ją be pjūvio,
ir tau bus pakabintas atvaizdas,
lygiai toks pat ir tokios pat spalvos.“
Dievas linktelėjo,
pajudino savo varpą
ir padarė, ko prašiau.

[XXXVIII]

Turiu kalbėti tiesiai, Priapai.
Kadangi mano gamta visada atvira,
aš noriu dulkinis.
Tu nori skinti obuolius.
Jei duosi man, ko prašau,
gausi tai, ko pats trokšti.

[XXXIX]

Merkurijus gali patikti savo išvaizda,
Apollonas žavi savo grožiu,
Bakchas vaizduojamas gražus,
o Kupidonas – gražiausias iš visų.
Aš pripažįstu, kad nesu gražus.
Bet turiu iškilų falą,
kurį bet kuri ne kvaila mergina
labiau norėtų turėti,
nei visų kitų dievų grožį.

[XL]

Suburos kvartale žinoma mergina Telethusa,
matyt jau išėjusi iš prostitucijos,
apjuosia tavo falą, šventasis, auksine vainikėle.
Taip pati didžiausia dievybė pagerbiama
pačių didžiausių ištvirkėlių.

[XLI]

Kas čia užsuks – tegul tampa poetu
ir man paskiria linksmą eilėrašį.
Kas to nepadarys,
tas tarp mokytų poetų
tebus pats kvailiausias.

[XLII]

Linksmas Quintijus, sodo prižiūrėtojas,
kurio vynuogės puikiai užderėjo,
tau, dieve, duoda vašku nulietus obuolius.
O tu, Priapai, būk malonus:
už šį simbolį leisk jam sulaukti
tikro vaisių derliaus.

[XLIII]

Kodėl klausai, ar ši ietis,
nors esu medinis, gali būti pranašystė?
Jei mergina bučiuoja ją per vidurį –
nereikia jokio žynio.
Pati ietis taria:

„Tikru ginklu ši negrubi lazda
dar pasinaudos.“

[XLIV]

Nemanykite, kad viską, ką sakau,
iš juoko ar šiaip sau sakau.
Tris ar keturis kartus pagautus vagis,
aš tikrai, neabejokit, priversiu čiułpti.

[XLV]

Kai dievas, standus Priapas, pamatė,
kaip vienam kretinui galvą svilino įkaitintu geležiu,
kad jis atrodytų kaip maura mergina,
tarė: „Ei, cinaide, net jei deginsi save
ir viską kankinsi,
ar manai, kad esi labiau mergina
nei plaukai, kuriuos dengia varpa?“

[XLVI]

O tu – ne baltesnė už maurę mergą,
bet ligotesnė už visus iškrypėlius,
žemesnė nei nykštukas,
šiurkštesnė ir gauruotesnė už lokį,
laisvesnė nei persiškos ar indiškos kelnės.
Eik šalin, net jei tau būtų leista pasilikti.
Nors atrodo, kad aš pasiruošęs,
reiktų dešimties pundų rukolos
išrauti duobes tavo tarpukojiui,
kad išnaikinčiau visus kirminus,
šliaužiančius iš tavo lyties organo.

[XLVII]

Kas iš jūsų, atėjęs į vaišes,
nejstengia man paskirti bent kelių eilučių,
to žmona ar meilužė, prašau dievų,
tegu jį padaro savo ištvirkimu silpną,
ir pats jis ilgą naktį tegu guli vienas,
sudirgintas geidulingų žolių,
be jokios atgaivos.

[XLVIII]

Ką matote ant manęs drėgna,
iš ko atpažįstate, kad esu Priapas,
tai ne rasa ir ne šalna, patikėkite.

Tai, kas savaimė išsiskiria,
kai mintyse prisimenu kokią paleistuvę mergą.

[XLIX]

Tu, kuris matai šiuose mūsų užrašuose
ne itin skaistus, pilnus juokų eilėraščius,
nenustebk ir neįsižeisk obscenių eilučių.
Mūsų varpa – ne aukštai iškelto antakio,
o paprasta, atvira.

[L]

Viena mergina, jei tau tinka, Priapai,
mėgsta su manimi žaisti dažais ir gudrybėm.
Ji nei duoda, nei aiškiai sako, kad duos.
Visada randa priežasčių atidėti.
Bet jei man kada pasiseks ja pasidžiaugti,
tada, Priapai, visa draugų gauja
apjuosim tavo falą vainikais.

[LI]

Kas gi čia darosi? Kodėl tiek daug vagių
plūsta į mano sodą?
Juk kas mane pasiekia, tas sulaukia bausmės,
ir būna išplėštas iki pat juosmens.
Čia juk nėra figų, geresnių už kaimyno,
nei vynuogių, kokias skynė geltonplaukė Arete.
Nėra obelių, kaip Piceno soduose,
nei kriaušių, už kurias rizikuotum gyvybe,
nei geltonų slyvų, uždelstų ceros,
nei sorbų, nuo kurių skauda pilvą.
Nėra ypatingų šilkmedžių vaisių,
nei ilgų riešutų, vadinamų „alva“,
nei purpuriškai žydinčių migdolų.
Aš nesigiriu, kad čia augtų kopūstai
ar tokios burokų galvos, kokių niekas nemato,
nei svogūnai, nei porai,
nei agurkai, nei ridikai,
nei krapai, nei mėtos su ruta.
Taip, viso to mūsų sode yra,
bet ne mažiau turi ir kaimynas.
Kodėl tada jūs, niekšai vagys,
renkatės ateiti būtent čia, pas mane?
Matyt, jus traukia atvira bausmė,
jus vilioja pats ginklas,
kurį grasindamas rodau.

[LII]

Ei tu, kuris nesuvaldai savo godžios rankos
nuo mano sodo, nors man pavesta jį saugoti,
žinok: pirmasis sargas, labai geidulingas,
atvers tau vartus iš vidaus ir iš išorės,
padarydamas tave laisvesnį, nei nori.
Paskui prieis dar du, kurie ginasi šonais,
išpuošti gražiais kabančiais įnagiais.
Kai jie gerai tave išplėš, gulinčiam,
prieis ir kuinas, dar labiau ištvirkęs,
ir nė kiek ne prastesniu falu ginkluotas.
Todėl, jei būsi gudrus, vagi, saugokis –
nes sužinosi, kiek čia daug varpų.

[LIII]

Bachui pakanka nedidelės vynuogių kekės,
nors pilni rūšiai laukia greit suspausto sulčių.
Ir kai derliaus laukai milžiniški,
tik viena rugių vainiko pynė atiduodama Cererei.
Taip ir tu, mažasis dieve, sekdamas didžiųjų pavyzdžiu,
nors ir nedaug duodame, būk patenkintas obuoliais.

[LIV]

Jeigu užrašysi raidę „CD“ ir dar pridėsi vežimo kartį,
gausi piešinį, kuris norės tave perplėšti vidury.
(žodžių žaismas – „CD“ romėniški skaitmenys + temonas → falinė užuomina)

[LV]

Kas galėtų patikėti? Vagys net mano dalgį pavogė –
gėda prisipažinti!
Ir vis dėlto ne taip mane gąsdina praradimas ar gėda,
kaip tai, kad liko tik kita ginkluotė.
Jeigu ir ją prarasčiau, taptų mano likimas pasikeitęs –
ir, Lampsako mieste, kadaise būčiau pilietis,
dabar tapčiau paprastu galu.

[LVI]

Vagi, dar juokies ir rodai man nepadorų pirštą,
kai aš grąšinu?
Vargas man, vargšui – juk aš tik medis,
kuris daro mane baisų!
Tačiau pasakysiu savo geidulingam šeiminkui,
kad jis už mane privers vagis čiuolpti.

[LVII]

Varnėnas, puvėšiai, senas kapas,
supuvusių amžių krūva,

kuri dar galėjo būti Tithono, Priamo ar Nestoro aukle,
jeigu nebūtų buvusi tokia sena,
ji prašo manęs – falinio dievo – kad jai netrūktų vyro.
Kas, jei ji paprašytų, kad vėl būtų mergina?
Na, jei turi pinigų – tuomet ji mergina.

[LVIII]

Kas nors, jei apgaus mano sargo akį,
tam tikrai grės iškrypėlio likimas.
O jei drąsi mergina čia nuskins obuolių,
ji niekada neberas sau mylėtojo.

[LIX]

Iš anksto įspėtas, vagi, negali sakyti, kad nežinojai:
jei ateisi vogti, iš čia išeisi be gėdos, bet sugėdintas.

[LX]

Jeigu tiek turėtum vaisių, Priapai,
kiek turi eilučių,
būtum turtingesnis už senovinį Alkiną.

[LXI]

Ko tu, valstieti, pyksti ant manęs,
kad obelis, kuri kadaise gausiai vedė,
dabar jau du rudenis bevaisė?
Tai ne senatvė ją užgulė, kaip manai,
nei kruša jos nesudaužė,
nei pavasario daigus nenužudė vėlyva šalna,
nei vėjai, nei lietūs, nei sausra
nedavė šito blogo vaisiaus.
Ne varnėnai ar krankliai,
nei žąsys, nei gervės, nei kitos plėšrios paukščių gaujos
man pakenkė.
O priežastis ta, kad ant mano šakų
kabo paties prasčiausio poeto eilės.

[LXII]

(dingusios eilutės)
Miegokit ramiai, šunys — kirviai ilsėkitės:
sodą saugos Sirijus, Erigonės mylimasis.

[LXIII]

Man nepakanka, kad čia įsitvirtinau, sėdėdamas ant savo vietos,
kai vasaros karštis plyšta per plyšius ir laikom vasarą smėlėtą;
neužtenka, kad žiemą ant galvos krinta liūčių srautai
ir kruša sukausto mano plaukus, barzdą paverčia ledu.
Neužtenka ir to, kad nuo darbų dieną ir naktį budžiuoju be miego.

Pridėk prie to, kad mano kūną grubiai nulėtė rankos be meistriškumo,
ir visi vadina mane paskutiniu moliūgų dievu, mediniu sodo saugotoju.
Dar prie to prisideda ir nepadorumo ženklas,
kai įtempta šlaunies virvė mano pyrago nervą tiesia.
Prie tos rankos — ta „mergaitė“ (beveik pridėčiau pavardę) —
ateina su savo meilužiu,
ir, kiek galėtų, pagal Philaenis aprašytas ištvirkaujantis figūras,
ji neišaina nei kiek nors mažiau įkaitusi.

[LXIV]

Koks nors minkštesnės širdies vagis, su ančių siela,
čia ateina ieškodamas baudžiamos meilės; vogti tegul bando — aš jo nematau.

[LXV]

Tas, kuris kandžiojo tau užuolaidų lelijas,
bus nukirsdintas kaip šilta auka, kiaulė pašvęsta.
Bet nepadaryk viso ūkio svetimu, Priapai —
saugok, kad sodas liktų tavo teritorija ir uždaryk vartus.

[LXVI]

Tu, kuri atsuki akis, kad nesimatytų vyriškos žymės,
atrodai kukli ir šventa, kaip dera.
Bet stebėtina — juk pati nori matyti, ką slepi viduje.

[LXVII]

Tegu Penelopė mokosi iš Didonės pirmosios,
ir iš Kadmo pirmoji skiemena tebūna pirmoji Remui;
o tai, kas iš to išaina — jeigu tave, vagi, sugavau sode,
tai turi atlyginti: tokia tavo kaltės išpirkos bausmė.

[LXVIII]

Gedulingas kaimo žmogus, jei mano žodžiai skamba grubiai, atleisk:
knygų nelabai skaitau — aš skinu vaisius.
Vis dėlto priverstas dažnai girdėti savo šeiminingą skaitančio Homero,
išmokau jo žodyną: jis vadina tai, ką mes vadinam sėdmenimis, kitaip;
tai, ką mes vadinam užpakaliu, jis vadina kitaip, ir pan.
Jei tam tikri dalykai kartais įvardijami necenzūruotai,
tai ne aš vienas – net Trojos pasakojimuose slypi erotikos šaknys.
Be to, jei Trojos klausimas nebūtų palankus Taenarui,
Iliada nebūtų reikšminga. Net Tantalidai, jei jų organas nebūtų žinomas,
nebūtų buvę priešasčių senam Chryzui skūstis.
Tos pačios istorijos aprašė, kaip mylėjo jiems artimos moterys;
vieni dainavo liūdną dainą apie Pelethroniją prie citos,
kita medžiaga atvėrė Ulikso klaidų pradžią — jei ieškai tiesos,
ir čia meilė vaidino savo dalį.
Ten randame šaknis, iš kurių išsprogsta aukso žiedas —
to žiedo vardas, kai jį imenija, atsidūrė tarp magiškų pavyzdžių;

Čia skaitome istorijas apie Kirkę, Atlantis ir Kalipso,
apie didžius Dulichiaus žvynus, kurių troško vyrai.
Alkino dukra žavėjosi tam žmogui skirtu organu,
kuris vos galėjo pasislėpti po lapu.
Bet jis vis tiek skubėjo pas savo senutę, ir jo mintis buvo vien tik tavo požymis,
Penelope;
tu tokia šventa, kad namai pilni mylėtojų.
Norėdamas žinoti, kas tave pranoksta, štai žodžiai, skirti tiems galingesniems:
„Niekas mano nervus neitemdavo geriau už Uliką,
ar dėl jo sijono, ar dėl jo įgūdžių.“
Kadangi jis žuvo, dabar žiūrėkite, koks vyras yra tikras vyras.
Taip aš, Penelope, galėjau tavimi patikti pagal taisyklę,
bet tuo metu aš dar nebuvo toks.

[LXIX]

Kai tau pagaliau patiks malonumas ir ranką ištiesi,
žvelk į mane, vageli — ir apskaičiuok,
kiek svorio turi tavo varpa, kurią man teks priimti.

[LXX]

Manęs apgaudinėjo skurdus nuomininkas:
jis atnešė pyragėlį, sumaltą miltus,
mėsą subėrė į ugnį, pamaldžiai išnešė aukai.
Šalia gyvenantis šuo atbėgdavo, manau, ir vėl uostė dūmus,
ir per naktį valgydamas mano varpą lyg goingą auką
jis mane visą naktį apvalė.
Todėl daugiau nieko čia neneškite,
kad nepriviliotumėte alkanų šunų pulko;
negi nori, kad, kol mane garbinate,
sargai liktų patys pažeminti?

[LXXI]

Jei imsies mano sodų saugojimo,
išmoksi gerbti saldžių dalykų, kuriuos bija prarasti.

[LXXII]

Priape, saugok šo sodą rūpestingai:
pavargusiems vagims grasink raudonais ženklais.
Ne aš tau liepiu — bet jei pats pradėsi vogti,
tau teks susidurti su stipriomis rankomis.

[LXXIII]

Kodėl mane žiūrite iš šono, iškrypėliai?
Mano varpa dėvi ne apdangalo diržą.
Ji dabar išsekusi, bevertė kaip medinė lazda,
bet padėsite ant altoriaus — bus naudinga.

[LXXIV]

Ji praeis pro berniukus ir mergeles viduryje,
ir ieškos paprastai — tik aukščiausių, barzduotųjų.

[LXXV]

Dodona tau, Jove, skirta,
Samos Junonai, Mykenai — turtuolėms,
Taenaras valdys jūros sroves;
Pallas saugo Atėnų pilis,
Delphai — pasaulio centras,
Kreta — Delija, Cyntho kalvos;
Faunas valdo Maenalon kalnus ir arcadų giraites;
Rodo apsaugo Saulės šlovę,
Gades — Heraklio priplauką ir drėgną Tiburą;
Cyllene — kalnas su sniegu, greitas dievui,
Lemnas — lėtesnė, bet miela šilumai;
Hennaeae puošia Cererę,
Cyzicas dievina jūrų deivę,
graži Venera — Gnidas ir Pafas.
(...toliau praleista dalis...)

[LXXVI]

(...)

Aš jau senas, ir mano šuo gelbsti galvą,
barzda pražilo tarp plaukų:
galiu dar prapjauti pagautus —
Tithoną, Priamą ar Nestorą.

[LXXVII]

Matote, kokią storą tvorą sukūrėt,
kuria manimi apjuosė sodą ir vagims užkirto kelią.
Tai žala, kai padedate —
nes užkirsdami kelią paukščiams, kas liks?
Dėl to negaliu ištaisyti skriaudos gulėdamas.
Anksčiau aš naktimis dažnai skrodžiau vagis,
dabar kelias dienas nebedarau to.
Duodu bausmes tiek, kiek reikia,
o sėklos verčia mane gyventi palaukiančiai, — kas būtų patikėjęs? —
lyg aš — kadaise linksmas kanklininkas — dabar išlaikau dėmesingą tylą.
Bet jūs, kad aš nenukritčiau į senatvės liūdesį,
priverskite liautis būti tokiais kruopščiais
ir nebedėkite į mane sagčių, Priapui.

[LXXVIII]

Tegul dievai ir deivės tavo dantis atima nuo artimiausių merginų,

tu, kurios anksčiau ateidavo pas mus vikriai ir greitai,
dabar vargšės vos beužlipant per griovius prisiekia, kad nebegalės paeiti.

[LXXIX]

Priape, kad ir koks tu būk su savo pakabinimu,
jei mūsų poetas ne kartą tave piktino savo žodžiais,
nesigėdyk — tu ne poeto patrauklesnis už tą, kurio žodis gludina tavo kerus.

[LXXX]

Ilga varpa nėra gera, stora — irgi ne;
o tokia, kad rodos, jog galėtų augti, kai ją liečiate,
tik apgauna nelaimės merginas —
ji neturi nieko daugiau nei tą, ką matote.
Naudingesis buvo Tydeus, kuris, jei tikėtume Homeru,
buvo mažo kūno, bet drąsus protu.
Tačiau man dažnai tekdavo jį atmesti —
naujas, nedrąsus, kelis kartus netinkamas.
(teksto dalis nutrūkusi)

[LXXXI]

Kol gyveni, galima tikėtis: ateik čia,
kaimo sarge, ir padėk man, Priape,
tu, kuris visada įtemptas savo nervais.

[LXXXII] (priskiriama Tibuljoj?)

Buvęs išdininkas, dabar mažo sklypo šeimininkas,
tau, Priape, skiriu šią šventyklą.
Už šią tarnybą, jei leista, šventasis, prašau,
kad būtum nuolatinis mūsų žemės sargas.
Jei kas nors jį ūliai pažeistų mūsų lauką,
tada tu — bet su savo įtemptu falu, kaip žinai —
padarytum, kas pridera.

[LXXXIII] (priskiriama Tibuljoj?)

Kas nutiko? Ką pranašauja dievo pyktis?
Nakties tyloje baltas berniukas,
glaudęsis šiltame mano guolyje,
nepatyrė Veneros — mano senatvinė varpa
tingiai nekilo, nepajudino galvos.
O tau patinka, Priape, sėdėti po medžių lapais,
su galva, apjuosta vynmedžių vainiku,
raudonas su raudonu falu?
Triphale, tau pynėm vainikus iš naujų gėlių,
dainavome ir vijome šalin kranklius,
kad jie nekąstų tavo šventos galvos.
Sudie, nedorėli, sugriuvęs mano lyties sargas,
sudie, Priape — nieko tau nesu skolingas.

Gulėsi blyškus tarp laukų, apleistas,
šunys ir kiaulės trins tavo medinį kūną purvu.
O tu, nelaiminga varpa, mano nelaime,
sugaus tave sunki ir teisinga bausmė.
Nesiskųsk: tau neatsivers nei vienas gražus berniukas,
kuris lovoje gebėtų mestriškai judinti užpakalį,
nei juokinga mergina tavęs neglaus ar neglostys.
Tave lydės tik sena, jau užmiršta našlė,
po juodais plaukais paslėpusi skylę,
uždengtą išglebusios odos, apraizgytą voratinkliais.
Tau teks tai, kad ji tris ar keturis kartus
prarytų tavo gleivėtą galvą.
Net jei būsi vangus, lėtas,
ji tave maldys tol, kol, vargšas,
tris ar keturis kartus užpildysi urvą.
Ir ta tavo puikybė nieko nepadės,
kai tave praris purvas, kai galva paskęs dumblo bangose.
Kas, tinginy, tau? Ar gėda dėl vangumo?
Vieną kartą dar pabėgsi nenubaustas.
Bet kai sugrįš tas auksinis berniukas,
ir vėl išgirsi jo žingsnį,
tada standi aistra pakels tavo nervus,
ir geidulys kels tavo varpą be perstojo,
kol linksmoji Venera vėl nesulaužys man šono.